

помощь другаритѣ, които ме освободиха отъ торбата и ме свѣстиха. Ами колко нещастници още има, останали по пътя, които съвсѣмъ не могатъ да вървятъ? свърши Станковичъ.

Още съ спираието ни на бивуакъ при с. Богдава, единъ отъ ординарцитѣ на Генералъ Столѣтова прѣдаде на началницитѣ на частитѣ заповѣдта по опълчението, щото тия послѣднитѣ и, въобще, всичкитѣ офицери, да бдятъ строго надъ своитѣ подчинени и да не допускатъ да се правятъ пакости на населението, отъ което постоянно били постѣпвали жалби. Но не бѣше, обаче, този единственъ пѣтъ, гдѣто се запсѣдваше на началницитѣ да не позволяватъ на долнитѣ чиновове да пакостятъ, но заповѣдитѣ по опълчението си оставаха само на книга. Началницитѣ, поне въ 3-я дружина, глѣдаха прѣзъ прѣсти на шалоститѣ на войницитѣ, а, по нѣкой пѣтъ, не само не наказваха за дребни прѣстѣпки виновнитѣ, но косвенно ги поощряваха. Ето примѣръ:

Вѣстовся на Штабсъ-Капитанъ Усова, Бобцовъ, докопалъ нейдѣ единъ пѣтелъ и го вързалъ съ връвъ на колата.

Когато пристигнахме на мѣстото за нощуване, Бобцовия пѣтелъ, като се видѣлъ на земята, започналъ да пѣе и да рови.

— Бобцовъ, отъ кждѣ взе този пѣтелъ? го попитва единъ офицеръ.

Прикачи се на колата, ваше благородие, азъ го пждихъ, пждихъ, но той не се махна, взехъ и го вързахъ.

Офицера извика другаритѣ си, въ числото на които бѣше и Штабсъ-Кап. Усовъ, за да се посмѣятъ. — Ето, пѣтела самъ се качилъ на колата на Усова,, каза той и при всичко, че Бобцовъ го пждилъ пѣтела нерачилъ да се махне.

Като се посмѣха надъ упорития пѣтелъ, офицеритѣ казаха на Бобцова, че на пѣтела ще му бѣде,, безъ съмнѣние, мжчно да остава самъ.

— Никакъ не, ваше благородие, отговори досѣтливия Бобцовъ, азъ ще го пустна на дълга връвчица,, тогава той навѣрно ще си намѣри другарка.